

MINYOVNY

Minyjská Alkithoé však soudí, že není jim třeba uznávat novou tu slavnost, ba tvrdí dosud, že Bakchos není Jovův syn, ta smělkyně! V sestřích má družky té své bezbožné zloby. Kněz rozkázal světiti svátek: všechny, služky i paní, nechť nechají domácích prací, kozí si pokryjí hrud' a uvolní ve vlasech stuhy, na hlavu vezmou si vínek a do rukou zelený thyrsos; strašným hněvem má postižen být, kdo urazí božstvo.

Tak jim ohlásil kněz. I poslechnou matky i žínky, nechají stavů i košů a netknutou odloží vlnu,

KNIHA ČTVRTÁ

kadidlo pálí a vzývají Bromia, Lyaia, Bakcha,
který se narodil v blesku, byl dvakrát zrozen, z dvou matek.
Dále je vzýván i Nýseus a Thyóneus s dlouhými vlasy,
Lénaios, ochránce lisu, a radostný pěstitel révy,
noční Nyktelios, a Eleleus, Iakchos, Euhan:
pod všemi četnými jmény jsi vzýván, Líbere, Otče,
pod nimiž Řecko tě zná! Tvá mladost je nemíjející,
ty jsi věčný hoch, tys nejhezčí z nebeských bohů,
které lze ve výši vidět. Když bez býčích růžků se zjevíš,
panensky dívčí máš hlavu. Tys pokořil Orient celý
po světa kraj, kde osmahlou Indii omývá Ganges.
Rouhače Lykúrge s dvojsečnou sekerou, ctihodný bože,
zahubils, Penthea též, a Tyrrhény uvrhls do vln.
Šíje dvojspřežných rysů, jež zdobí udidla pestrá,
ovládáš. Satyrů sbor a bakchantek za tebou spěje,
s nimi pak opilý Sílen, jenž berlou kroky své vratké
podpírá, nebo jen chabě se na oslu prohnutém drží.
Kudy se ubíráš ty, tam zaznívá mladíků jásot
spojený s výkřiky žen, a bití bubínků ručních,
kovových puklic třesk a dřevěná píšťala dlouhá ...

„V milosti vlídně se zjev!“ tak prosí Thébanky všechny,
konají oběti bohu dle rozkazu. Minya dcery
jediné zůstaly doma a ruší nevčasnou prací
sváteční den: buď česají vlnu či svíjejí nitě,
nebo se věnují tkaní a honí do práce družky.

Hbitým palcem svíjejíc nit, dí ze sester jedna:
„Zatím co ostatní zahálkou světí tu podvodnou slavnost,
mužem i my, jež lepší tu bohyně, Minerva, poutá,
to své prospěšné dílo si ulehčit hovorem pestrým.
Každá z nás ať po řadě vypráví, co by nám mohlo
zahnati dlouhou chvíli — jeť sluch náš docela volný.“
Sestry schválí tu řeč; a ona má vyprávět první.

n třeba
L že Bakchos
má družky
ti ti svátek:
lácích prací,
uhy,
ný tlyrsos;
irazí božstvo.
atky i žínky,
lnu.

PROMĚNY

Co jim povědět má z těch přemnohých věcí, jež znala?
Přemítá v mysli a neví: má vyprávět o tobě sestřím,
Derketo Babylónská, jež čeřilas v jezerech vodu
v šatě z šupin a změněna v rybu, jak Syrové věří?
Či spíš o její dceři, jež dostala křídla a žila
v posledních života dnech jen v úkrytech vysokých věží?
Či snad o tom, jak *víla* svým zpěvem a přemocným býlím
mladistvá jinochů těla si v němé měnila ryby,
až ji stihl týž los? Či o *stromu*, který dřív rodil
bílý plod, však nyní, byv potřísněn krví, má tmavý?
To se jim rozhodla říci. A poněvadž byla ta báje
málo známa, co nit se spřádala, spustila takto.

PÝRAMOS A THISBÉ

„Pýramos z jinochů všech byl nejkrásnější a Thisbé
vynikla nad všechny dívky, jež v krajích východních žily.
Bydleli v sousedních domech v tom vysokém městě, jež dala
vystavět Semíramis a obehnat hradbami z cihel.
Sousedství vzbudilo známost a první náběhy k lásce,
ta pak časem vzrostla. A byli by vešli i v sňatek,
bránil však oběma otec. Než jednomu nemohli bránit:
v srdcích stejně vzňatých jim stejná planula touha.
Důvěrník není tu žádný: jen pohledy, pokyny mluví,
a čím více je skrýván, tím víc žár skrývaný kypí.

Ve stěně oběma domům společné trhlina byla,
uzouká jen — tu dostala zeď hned při stavbě dávno.
Závady té si po dlouhá staletí nevšiml nikdo:
první, milenci, vy jste ji zhlédli (co lásce by ušlo?),
stala se hlasu vám cestou i procházel bezpečně tudy
tlumený šepot váš, jenž sděloval lichotky lásky.

Často, když stanuli u zdi, zde Thisbé, Pýramos onde,
 a když dechu svých úst se navzájem nasáli oba,
 říkali: ‚Závistná zdi, proč stojíš milencům v cestě?
 Což by to bylo tak mnoho, nám dovolit, bychom se mohli
 sloučit? Či k polibkům aspoň se rozevřít, to-li je příliš?
 Přec však nevděčni nejsme a vyznáme rádi, že tobě
 vděčíme, mohou-li slova se přenášet k přátelským uším.‘
 Tak z míst oddělených tam milenci mluvili marně,
 na noc řekli si ‚sbohem‘ a na svoji stranu té stěny
 každý polibek vtiskl, jenž nedošel na druhou stranu.

Světél nočních sbor když nazítří zahнала Zora,
 slunce pak vysušilo svou září v travinách jíní,
 přišli k známému místu. Tam nejprve šepotem tichým
 mnoho si stýskali oba, a pak se smluví, že zkusí
 oklamat za tiché noci svou stráž a z dveří se vykrást,
 vyjít z domova svého a ven se dostat z města;
 aby pak nebylo třeba se proplétat poli a bloudit,
 sejdou se tam, kde Ninův je hrob, a skryjí se v stínu
 stromu. Stálť tam strom (to vysoká moruše byla),
 obsypán sněžnými plody, a s chladným sousedil zřídlem.
 Na tom se shodli. A den (jak pomalu zdál se jim mizet!)
 sklesl do proudu vln a noc z týchž proudů se zdvihla.

Thisbé otevře dveře a za noční temnoty chytře
 vyklouzne, oklame domácí lid, a rouškou si halíc
 obličej, k náhrobku dojde a usedne pod oním stromem.
 Láska ji činila smělou. Však hle, tu přichází lvice:
 čerstvou krví býka má zbarvenu zpěněnou tlamu,
 ve vodě blízkého zřídla chce uhasit palčivou žízeň.
 Jakmile v paprscích lúny ji spatřila Babylóňanka,
 uprchla bázlivým krokem a v temné se jeskyni skryla,
 prchajíc však, tam závoj nechala sklouznuvší se zad.

PROMĚNY

Když pak divoká lvice svou žízeň ztišila vodou,
vrací se do lesů zas, a nalezši náhodou roušku,
samotnu, rozsápe jemný ten šat svou krvavou tlamou.

Pýramos později vyšel. Jak uviděl v hlubokém písku
jasné šlépěje šelmy, hned pobledl na celé tváři;
ale když našel ještě ten šat, jenž krví byl zbrocen,
zvolal bolestně: Jediná noc dva milence zničí!
Ona si zasloužila z nás dvou, ach, dlouhého žití,
já jsem životem vinen! Ty ubohá, já jsem tě zničil,
já jsem tě zval, bys v noci v ta místa hroživá přišla,
nebyl jsem však tu dříve. Ó, na mé se vrhněte tělo,
zločinné útroby mé svou divou pozřete tlamou,
hrozní lvi, již pod touto skálou své obydlí máte!
Avšak přát si jen smrti je zbabělé!" Thisbinu roušku
zdvihl a do stínu stromu ji odnesl, který jí udal.
Slzami zahrnuv známý ten šat i polibky svými,
pravil: „I mé teď krve se napij plnými doušky!“
Přitom si meč, jenž visel mu po boku, do útrob vnořil,
nemeškal, z vroucí rány jej vytrhl hasnoucí rukou:
tak tam spočíval na zádech v prachu. Krev do výše tryská,
jako když kovová roura, jež od kazu pojednou praskne,
z úzké syčící trhliny v olovu do dálky chrlí
vody prudký proud, jehož tryskot proráží vzduchem.
Bílé moruše plody se mění tou krvavou prškou,
nabudou tmavého vzhledu; a kořen nasáklý krví
napouští nachovou barvou i plody, jež na stromě visí.

Ejhle, Thisbé se vrací, ač strachu je doposud plna,
nechtějíc jinocha zklamat; i hledá ho zrakem i srdcem,
jakému nebezpečí tu unikla, vyprávět dychtí.
Místo a podobu stromu sic poznává na pohled jasně,
plodů barva ji činí však nejistou: je to on vskutku?

KNIHA ČTVRTÁ

a vodou,
oušku.
vav: u tlamou,
hlubokém písku
Ic tváři;
flzbrocen,
ce zničí!
éhožití,
mtě zničil,
ivá přišla,
tměte tělo,
tlamou,
Uimate!
binu roušku
jí udal.
ivými,
oušky!
o útroh vnořil,
uci rukou:
ev do výše tryská,
řdnou praskne,
rh
ii vzduchem,
prškou,
iaklý krví .
a stromě visí.
oposud plna,
akem i srdcem,
chti.
ohled jasně,
i vskutku?

Zatím co váhá, zří, jak údy, jež dosud se chvějí,
tepou krvavou zem, i ucouvne, v tváři je bledší,
než má zimostráz dřevo, a celá se třese jak moře,
které se chví, když slabounký větérek povrch mu čeří.
Avšak po krátké chvíli, když poznala miláčka svého,
do svých nevinných paží se začala hlasitě bítí,
vlasy rváti si jala, a objevši drahé to tělo,
slzami naplní ránu a pláč svůj smísila s krví.
Na tváře studené již mu vroucí polibky tiskla,
volajíc: „Pýrame, jaký to zlý mi osud tě odňal ?
Pýrame, odpověz mi! Tvá nejdražší Thisbé tě jménem
volá — ó, slyš můj hlas a pozdvihni pokleslá líce!“
Pýramos, uslyšev jméno Thisbino, pozvedl oči,
ač už je tížila smrt, a spatřiv ji, navždy je zavřel.

Ona, když poznala pak svůj šat a ze sloni pochvu
meče zbavenou, dí: „Tvá vlastní ruka a láska,
nebohý, zničila tebe! I já mám ruku dost silnou
na to, i já mám lásku: ta dodá k ráně mi síly!
Zhasls, já za tebou půjdu a nešťastnou budu tvé smrti
příčinou slout i družkou, a ty, jež mohla mi urvat,
ach, jen smrt, ni smrtí mi nebudeš moci být urván!
K vám však jménem obou já horoucí posílám prosbu,
rodiče přenešťastní, jak moji, tak také jeho:
dovolte, aby ti dva, jež láska spojila věrná,
jakož i chvíle smrti, v témž hrobě spočinout směli!
Ty však, strome, jenž kryješ svou korunou žalostné tělo
jednoho jen, než za chvíli dvou máš mrtvoly krýti,
podrž to znamení krve a tmavé vždycky měj plody,
jaké sluší smutku — ať památkou dvojí jsou krve!“

Řekla a meče hrot si nasadí zesponu na hrud',
nalehne na jeho ocel, až doposud od krve vlašnou.

PROMĚNY

Prosba však dojala bohy a dojala rodiče jejich:
onoho stromu plod, když dozraje, tmavou má barvu,
to pak, co z hranice zbylo, jen v jediné spočívá urně."

Ustala; nedlouhý čas jen minul, a druhá se jala
vyprávět, Leukonoé, i zmlkly pozorně sestry.

„Také Sóla, jenž pořádá svět svým nebeským svitem,
láska kdys jala: nuž já chci o jeho vyprávět láskách.

MARS A VENUŠE

Sluneční bůh byl první, jenž viděl prý milostné pletky
Martovy s bohyní lásky — on všechno první vždy vidí.
Byl tím rozhořčen, šel a Vulkánu, Jovovu synu,
oznámil nevěru choti i místo nevěry. Vulkán
rozvahy pozbyl, a dílo, jež v dovedné pravici držel,
vyklouzlo: z kovu se jal hned pilovat přejemná pouta,
jakési smyčky a sítě, jež zrakům by ujítí mohly —
nejtenčí spředená nit by nemohla předčít to dílo,
aniž pavouci síť, jež vysoko na tramě visí.
Zrobí je tak, by malý jen pohyb a lehounký dotyk
měl na ně vliv, a umně je rozloží okolo lůžka.
Když pak sešli se choť a záletník na lůžku spolu,
mužova lest a pouta, jež neznámým zrobena uměn,
při samém objetí lapila oba, i uvázli v léčce.
Vulkánus, Lémnu vládce, hned otevřel ze sloni dveře,
vpustil do síně bohy; tu leželi spoutáni oba,
na hanbu svou — však z bohů veselých leckdo v té chvíli
takové hanby si přál! I smáli se nebeští bozi,
dlouho pak po celém nebi ten příběh byl hovorů látkou.

LEUKOTHOÉ A KLYTIÉ

Venuše, v paměti majíc to udání, přikročí k trestu:
tomu, jenž tajné lásce byl ublížil, odplatou za to
stejnou ublíží láskou. Co, Sole, ti prospěje nyní
sličný vzhled i barva a zářící paprsky tvoje?
Tebe, jenž veškeré země a svět svým spaluješ žářem,
nový spaluje žár; a ty, jenž všechno máš vidět,
vidíš jen Leukothou; zrak na jednu upíráš pannu,
ač jej máš upírat na celý svět. Hned časněji vstáváš
na nebi východním zrána, hned později zapadáš do vln,
dloužíš hodiny v zimě, by déle ses dívati mohl;
někdy se zatmíváš zas, svou duševní chorobu sdílíš
světlu a lidská srdce svým tmavým vzezřením děsíš.
Bledneš pak nikoli proto, že měsíc, blíže jsa zemi,
před tebe staví svou tvář: tu barvu ti působí láska.

Miluješ jenom ji, a Klymené, rhodská ni víla
již tě nepoutá, zhrdáš i překrásnou Kircinou matkou,
zhrdáš Klytií též, jež toužila, ač jsi jí nedbal,
po loktech tvých a právě v ten čas se trápila těžkou
ranou: Leukothoé ti vytiskla z paměti mnohé.
V krajinách rodících vonné látky ji přivedla na svět
spanilá Eurynomé; však jakmile vyrostla dcera,
o tolik předčila matku, oč matka předčila všechny.
Tenkrát v perských městech byl otec Orchamos králem:
po dávném Bélovi sedmý byl počítán v pořadí rodu.

Pod západním nebem jsou pastviny slunečních koní:
syty se ambrosií, ne trávou, ta živí jim údy
znavené denní službou a sil jim dodává k práci.

Zatím co čtvernožci Sóla tam šhubou nebeskou píci,
zatím co koná svůj úkol noc, bůh k milence vejde

PROMĚNY

v ložnici. Matčinu tvář vzal na sebe: v záři tu světel
vidí Leukothou, jak s dvanácti služkami sedí,
dlouhým vřetenem točíc a hladké spřádajíc nitě.
Když tedy jakoby matka dal polibek milené dceři,
pravil: „Chci v soukromí cosi ti povědět: vzdalte se, služky,
nebraňte matce v právu smět hovor důvěrný vésti!“

Poslechnou hned, a bůh, když bez svědka v ložnici zůstal,
dí: „Jsem ten, jenž roku svým během určuje délku,
já, jenž vidím vše, jímž vidí všechno i země,
světa jsem zrak; a tebe mám rád!“ I chvěje se dívka,
strachem jí vypadl kužel i vřeteno z ochablých prstů.
Ale i strach jí slušel. Bůh nemeškal déle a pravou
na se zas podobu vzal a v obvyklém lesku se zjevil.
Náhly ten zjev sic dívku poděsil, přec ji však získal
bohův lesk, i strpěla násilí bez všeho nářku.

Avšak Klytié žárí — vždyť Sól ji nesmírnou láskou
miloval dřív — a k soupeřce hněv ji dráždí a bodá:
rozhlásí tajnou tu lásku a zkalenu tlachy ji udá
otci. Ten krutý a divoký muž, ač prosila vroucně,
ruce své k světlu Slunce ač vzpínala, říkajíc: „Tento
násilí proti mé vůli mi učinil!“, hluboko pod zem
surovec zakopal dceru a těžkým ji zavalil pískem.
Sluneční bůh jej paprsky rozmetal, prorazil otvor,
kudy bys vysunout mohla svou tvář, ach, ukrytou v zemi,
tys však nemohla již, ó nymfo, povznésti hlavu,
zdolanou tíží země, a íeželas — bez krve tělo.

Nad ně prý od toho dne, co zahynul Faëthón bleskem,
s větší bolestí neviděl nic pán létavých ořů.
On se pokoušel sic, zda v chladných údech by mohl
sílou paprsků svých zas probudit životní teplo,
avšak poněvadž osud se protiví takové snaze,
vonnou nektaru šťávou tu mrtvolu z kropil i místo,

KNIHA ČTVRTÁ

vroucně pak zalkal a děl: „Však přece se blankytu dotkneš!”
Ihned roztálo tělo, jež nebeskou nektaru šťávou
napustil bůh, a země kol dokola nasákla vůní,
z hrud pak zvolna se prut jal pučeti kadidlovníku,
zapustiv kořeny dřív, a prorazil mohylu vrškem.

S Klytií však, ač hněv bylo láskou omlouvat možno,
hněvem pak její zradu, s tou navždy se původce světla
rozešel hned a lásce své k ní dal nadobro výhost.
Od oné doby chřadla, tak šíleně jednavši v lásce,
nesnesla přítomnost nymf, i sedala ve dne i v noci
na zemi pod širým nebem, vlas rozcuchán, nepoután stuhou,
po plných devět dní se jídla ni nápoje netkla,
rosou čistou se sytila jen a slzami svými,
z místa se nehnila na krok: jen bohu, když nebem se nesl,
zírala v tvář a za ním stáčela stále svůj pohled.
Tu prý se údy zaryly v zem, a v rostlinu bledou
ta část těla jí přešla, již bledost žlutavá kryla;
zčásti je narudlá však, a violce podobný zcela
ústa jí pokrývá květ. Leč třebaš kořen ji poutá,
točí se za svým Sólem, i změněna miluje věrně.”

Skončila; sester sluch byl zaujat takovým divem.
To prý se nemohlo stát, dí jedna, než druhá, že všecko
pravý dokáže bůh; leč k těm prý nepatří Bakchos.
Ale když všechny ztichly, je třetí vyzvána sestra,
Alkithoé. Ta začne, svůj člunek osnovou příze
prohazujíc: „Já pomlčím o lásce (všichni ji znají!)
Dafnida, pastýře z ídy, jež změnila žárlivá nymfa
v kámen: takovou mukou je příkoří pro milující!
Nemluvím o tom, jak zvrátil se kdys řád přírody pevný,
takže byl mužem hned, hned ženou dvojtvarý *Síthón*.”

PROMĚNY

Tebe, ó *Kelmide*, též, jenžs ocelí nyní, však bývals oddán malému Jovu, i *Kúréty*, zplozené deštěm, *Kroka*, jenž se *Smíhkou* byl v malá proměněn kvítka, přejíti chci a půvabem novosti poutati mysl.

Proč má *Salmakis* pověst tak zlou, proč zbavuje síly vody té změkčilé zdroj a zněžňuje smočené údy, poslyšte! Důvod je skryt, však síla zřídla je známa.

HERMAFRODÍTOS A SALMAKIS

Z božské Afrodíty se Hermovi synáček zrodil, nymfy zřídla a vod jej pěstily v jeskyni ídské. Takovou měl hoch tvář, že bylo v ní poznati dobře stejně matku i otce; a po obou dostal i jméno. Jakmile třikrát pěti se dožil mládenec roků, odešel z rodných hor a opustil pěstounku Ídu, v neznámých krajích se toulal ho těšilo, neznámé řeky vídával rád, a záliba mírnila námahu chůze.

Přišel i do lyckých měst a k sousedům Lykie, Kárům; čisté jezírko uviděl tam, v něm svítila voda průzračná po samé dno. Tam neroste bahenní rákos, ani neplodný porost, ni síť s ostrými hroty. Voda je jasná a čirá, však okraj zřídla je vrouben drnem, stále svěžím, a věčnou zelení rostlin. Nymfy to byt, jež loviti zvěř jest neschopna, nemá ve zvyku napínat luk a v závod během se pouštět; jediná z vodních vil jest neznáma Dianě rychlé. Často, jak vypráví zvěst, jí pravily sesterské nymfy: „Salmakis, kopí vezmi či pestře zbarvený toulec a ten svůj nečinný klid hled' střídat s námahou lovu!" Ona však nebere kopí ni pestře zbarvený toulec, její nečinný klid se nestřídá s námahou lovu:

však býval s
 né deštěm,
)měněn bárka,
 mysl.
 : zbavuje síly
 čené údy.
 Ha je známa

M \ *KIS*

áček zrodil,
 ídské.
 znáti dobře
 jméno.
 roků,
 kuídu,
 v neznámé řeky
 ůze.
 im Lykie, Kárům;
 ada
 ahenní rákos,
 roty.
 trouben
 stlin.
 ipna, nemá
 e pouštět;
 h rychlé,
 ské nymfy:
 ý toulec
 rnahoulovu!
 ý toulec,
 lovu:

brzy své sličné údy si omývá ve vlastním zřídle,
 kytóorským hřebenem často si česá půvabné vlasy,
 dívá se do vln a táže se o radu, cože jí sluší;
 jindy zas v průsvitný šat své krásné tělo si halí,
 nebo si v měkké listí či v měkké traviny lehá;
 často pak sbírá kvítí. I tenkrát je sbírala právě,
 když vtom spatřila hochu a hned jej toužila mítí.

Ale ač spěchala k němu, přec nespěchá přijíti k němu,
 dokud se neupraví a neobhlédne své roucho,
 půvabně nezladí tváře a nebude hodná slout krásnou.
 Potom jala se mluvit: „Ó hochu, ty zasloužíš vskutku
 bohem se zdát, a jsi-li snad bůh, jsi patrně Amor,
 jsi-li však smrtelník jen, ó, blaženi rodiče tvoji,
 šťasten i bratr tvůj a blaha je zajisté plna
 sestra, ač máš-li jakou, i chůva, jež kojila tebe.
 Avšak nad všechny lidi je daleko nejblaženější
 nevěsta tvá, ta panna, již uznáš za hodnu sňatku!
 Máš-li nějakou již, mně pokradmé rozkoše dopřej;
 nemáš-li, nechť to jsem já, a do jedné ložnice vstupme!“

Poté víla zmlkla; nach zbarvil hochova líčka
 (nevědělť, co to je láska), ten nach však také mu slušel.
 Barvu tu jablko má, jež visí na slunném stromě,
 anebo zbarvená sloň, neb narudlý bělostný měsíc,
 pomocných puklic řinkot když nadarmo zahání kouzla.
 Salmakis žadoní stále, chce od něho sesterské aspoň
 polibky, vznáší už ruce k té šíji jak ze slonoviny.
 „Přestaň,“ dí hoch, „sic prchnu a opustím místo i tebe!“
 Zlekaná Salmakis praví: „To místo chci volně ti nechat,
 cizince!“, obrátí krok a naoko odchází odtud
 (ale přitom se dívala zpět), než sotvaže zašla,
 skryla se v houští a tam si poklekla. Jinoch pak, soudě,
 že už je sám a nikým neviděn, po měkké trávě

PROMĚNY

těká sem a odtud zas tam a v šplouchavých vlnách
nohou špičky si smáčí, pak vnoří až po kotník nohu,
za chvíli však, jsa zlákan tou lahodnou mírností vody,
z něžných údů těla své jemné odložil roucho.

Tehdy se teprve nymfě zdál krásným: Salmakis vzplála
touhou po nahé kráse, i oči jí hořely třpytně,
jako když přeskvělé slunce, jež stojí na čistém nebi,
v zrcadle nastaveném se odráží obrazem lesklým.
Stěží již snáší průtah, jen stěží svou odkládá rozkoš,
již by ho objala ráda, již sotva se šílená krotí.
Jinoch vyhloubil dlaně a s chutí si pošplíchal tělo,
rychle pak do vody skočí a pažemi střídavě máchá:
čirým proudem tělo mu prosvítá, tak jako pod sklem
obraz ze sloní kosti či bělostné lilií květy.
,Vyhrála jsem, tys můj!' Tak zvolá nymfa a ihned
odhodí daleko všechn šat a vrhne se do vln,
drží ho, an se brání, a v zápase polibky krade,
pod tělo klade mu ruce a přesmoc se dotýká prsou,
těsně se k jinochu vine tu z té, tu z oné zas strany.

Když se jí stále vzpíral a snažil vyklouznout z loktů,
obemkla konečně hochu jak had, jež královský orel
drží a unáší vzhůru (ten ve vzduchu visí a svírá
hlavu i krk a ovíjí ocasem rozpjatá křídla),
anebo tak jak břechťan si dlouhé opřádá kmeny,
anebo tak jak polyp, jenž pod vodou odpůrce lapil,
rozestře chapadla svá a ze všech stran si ho poutá.
Nechce však povolit jinoch a odpírá kýženou rozkoš
nymfě; ta naléhá dál, a celým tělem se tulíc,
k hochovi lnula a dí: ,Ty zlý, jen bojuj a vzdoruj,
však ty mi neujdeš přec! O, rozkažte, bozi, ať nesmí
žádný odloučit den mne od hochu, ode mne hochu!'

KNIHA ČTVRTÁ

tvých vlnách
0 kotník nohu,
1 mírností vody,
roucho.
ým: Salmakis vzplála
pytně,
a čistém nebi,
:m lesklým,
íkládá rozkoš,
krotí.
íplíchal tělo,
idavě máchá:
jako pod sklem
ěty.
nfá a ihned
do vln,
krade,
lotýká prsou,
zas strany.
Jouznoutzloktů,
bilovský orel
si a svírá
lla),
á kmeny,
dpůrce lapil,
»i ho poutá,
vženou rozkoš
í tulíc,
a vzdoruj,
bozi, ať nesmí
e mne hocha!"

Bohové poskytli sluchu té prosbě: přimkla ta těla
obou se sloučila spolu a nabyla jednoho vzhledu.
Tak jako ten, kdo roubuje haluze, vídati může,
jak se spájejí růstem a sílí se pospolu srostlé,
tak když v objetí pevném se sešly a splynuly údy,
nejsou to dva: toť dvojaký tvor, jež hochem ni ženou
nemožno zvat, však nikým se z nich i obojím jeví.

Když tedy zřel, že čirý ten zdroj, v něž vešel jsa mužem,
cvikýře učinil z něho, a údy že zjemněly vodou,
hlasem, který už nepatřil mužovi, Hermafrodítos
zvolal, vztahuje ruce: „Váš syn, ó matko i otče,
který po vás obou se nazývá, o dar vás prosí!
Každý muž, jenž vstoupí v ten zdroj, ať vychází z něho
napolo mužem jsa jen, ať zženští, smočiv se vodou!"

Přání, jež projevil dvojtvarý syn, se rodičů dotklo:
vyplní je a napustí pramen tím nečistým kouzlem."

Skončena rozprávka již, než rozenky Minya pilně
pracují dál a svátku nešetří, zhrdají bohem.
Vtom však nezjevných bubínků hřmot se rozvířil náhle
dunivý, do něho zní i píšťala s násadcem křivým,
kovové puklice řinčí a voní šafrán a myrha.
Věc pak nad všechnu víru: hle, stavy se zelenat jaly,
útek visící z nich se odívá břechťanu listím,
zčásti v révu se mění, a co bylo před chvílí nitmi,
přešlo v ratolest vína, a listí z osnovy pučí,
v pestré zbarvené hrozny se přetváří tkaniva šarlat.

Dokonán byl již den a právě se blížila doba,
kterou bys nemohl nazvati tmou, ni denním již světlem,
rozhraní denního světla a noci, nejisté dosud.

PROMĚNY

Náhle se zdá, že chvěje se dům a pochodně smolné
planou, a rudými ohni je celý ozářen palác,
přízraky divokých šelem se zjevují, vyjících děsně.
Dávno již po domě, kouře jenž pln, se skrývají sestry,
každá na jiném místě, a ohňů a světel se straní.
Co se tak ženou do tmy, hle, po údech zdobných blána
táhne se jim, a tenkým křídlem se obemknou paže;
jakým způsobem však své dřívější ztratily tvary,
pro tmu nemohou vědět. Jich peří nenadlehčilo,
přec však průsvitným křídlem se ve výši udržet mohly.
Promluvit chtěly, jen slabý však hlas to nevelké tílko
vydalo, kvílejí ztichounka jen a žalostně piští.
Žijí v domech, ne v lesích, a v záští majíce světlo,
létají za noci jen a po noci mají i jméno.